

[Justitsministeren.]

tioner, de hidtidige reaktioner af straffemæssig karakter, som grønlænderne har anvendt, og hvad der bliver resultatet, kan jeg ikke sige i dag.

Det ærede medlem var inde på nogle betragtninger om, hvilket retsprog der burde anvendes. Jeg gør opmærksom på, at grønlandsk er nævnt først i den pågældende bestemmelse, og det må antages at være netop, fordi grønlandsk er det sprog, der bør foretrækkes, men det er vel rent praktiske grunde, der forårsager, at man må have dansk med som ligestillet sprog.

Hvorvidt det er rimeligt at kræve netop de kvalifikationer hos domsmagtens udøvere, som er fastslået i forslaget kapitel 1, tør jeg ikke sige med bestemt, men det er netop et af de spørgsmål, der egner sig udmærket for udvalgsbehandling.

Endelig fremsatte det ærede medlem hr. Chr. Nielsen en betragtning vedrørende kapitel 7, § 2, stk. 2, og sammenlignede den dér foreslåede regel med det system, som havde været herskende i de engelske kolonier og Sydafrika, og hvorefter det skulle være lykkedes at genindføre slaveriet. Det er jeg ikke bekendt med, men jeg tror, jeg kan sige, at det i hvert fald ikke har været Grønlandskommissionens tanke at indføre slaveriet i Grønland.

Steinke: Der er vist ikke nogen særlig grund til at forlænge diskussionen her, når alle de enkelte spørgsmål alligevel bliver taget op i udvalget. Jeg vil derfor nøjes med til den højtærede justitsminister at sige, at det var ikke mig personlig, der klagede over kortfattet, men jeg henledte opmærksomheden på de udtalelser, der var fremsat af en endog særlig sagkyndig mand som Klaus Lynge.

Den højtærede justitsminister sagde dernæst, at der ikke var nogen grund til at lave om på sproget, når man nu engang var kommet ind på at bruge de bestemte udtryk. Det er en yderst konservativ betragtning, som jeg ikke kan tiltræde; det vil i reglen være således, at det så er på høje tid at gøre det forståeligt. Dette sidste gælder også udtrykket „gods“. Jeg tror, de fleste vil forstå meningen bedre, hvis vi skriver „formuegenstande“ eller lignende i stedet for „gods“.

Må jeg blot sige til det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksen, at for mig lød det ikke påfaldende, at netop dette meget konservative ærede medlem sagde „pågældende“, så han har ikke noget som helst at bede mig om forladelse for i den anledning.

Det var meget interessant at høre det ærede medlem hr. Chr. Niensens pessimistiske indlæg, og jeg skal love ham, at man også i udvalget vil, jeg kan ikke sige tage hensyn til, men tage op, hvad han har anført af særlige begrundelser. Jeg tror dog ikke, at man kan betragte retsplejeloven som sådan som et af den triste kapitalismes tvivlsomme goder, og jeg er i hvert fald i høj grad i tvivl om, hvorvidt grønlænderne ville være bedre tjent med de i visse kommunistiske stater gældende forhørsretsmetoder og strafudståelsesmåder.

Stegger Nielsen: Det ærede medlem hr. Chr. Nielsen syntes at mene, at de grønlandske landsråd, der har haft lovforslaget til erklæring, uden videre har taget det stilltende til efterretning. Jeg tror, det ærede medlem brugte det udtryk, at den foreslåede ordning var en blomst af det kapitalistiske samfund. Jeg må forstå det på den måde, at det ærede medlem ser spørgsmålet i relation til det primitive samfund, der ikke skulle være modent til at få en sådan lov. Men jeg tror, det ærede medlem tager helt fejl. Vi, der har haft lejlighed til — jeg for mit vedkommende to gange, sidste gang i de tre uger, jeg da var på Grønland — at påhøre møder i de grønlandske landsråd, har aldrig mødt en mere selvstændig forsamling end de mænd, der sad i disse råd. De kom ikke med forudfattede meninger, de var ikke snævret ind efter andres mening. De mødte med deres egne meninger. Dem gav de udtryk for, dem gav de klart udtryk for, og jeg har som sagt aldrig fået stærkere følelse af selvstændighed hos mennesker end det, jeg har fået i de grønlandske landsråd, hvor der sad tjenestemænd, folk fra handelen, fangere og færeholdere, altså en alsidig repræsentation for befolkningen i det fjerne land. Det har for mig været udtryk for, at det er rigtigt, som det er kommet til orde gennem disse landsrådsmedlemmer, at den grønlandske befolkning, som disse mænd i landsrådene er repræsentanter for og har føling med, har ønsket det gnidningsmoment fjernet, som har bestået imellem de to befolkningsdele, grundet på de to forskellige retssystemer, der har været opretholdt hidtil. Jeg synes, man må hilse med glæde, at dette lovforslags bestemmelser nu indføres i Grønland, ønsket som de er af den grønlandske befolkning. Det, at man rækker hånden ud og giver lægmandsprincippet så meget, som man gør her, det er igen en ud-rakt hånd til befolkningen deroppe og en anerkendelse af det udviklingstrin, som den allerede nu kulturelt set er nået frem til.